

Einstein-standarden – Menneskehedens fremtid i rummet.

Del I af LPAC-webcast, 30. sept. 2016

Lyndon LaRouche: »Det vigtigste spørgsmål, der konfronterer menneskeheden, er, hvilke er de eksisterende potentialer, på hvilke menneskehedens fremtid er beroende? Hvilke er de videnskabelige opdagelser, der må gøres af den unikt kreative art, som er mennesket, og på hvilke vi kan skabe en sand og vedvarende fremtid for den menneskelige art?«

Download (PDF, Unknown)

Lyndon LaRouche: Vi må have en revolution i ideen om videnskab for at overleve!

Leder fra LaRouchePAC, 30. sept., 2016 – Under en diskussion i dag med LPAC Politiske Komité, Basement-videnskabsteamet og andre, erklærede Lyndon LaRouche, at, med mindre vi kan udvikle menneskers intellekt på en ny måde, gennem at gøre nye opdagelser af videnskabelige principper, så vil vi ikke overleve. Evnen til at skabe nye former for videnskab er

nøglen til menneskeheden, og dette er for lidt kendt, som et resultat af århundreders kulturel degeneration, hvor al fokus, i heldigste fald, lå på gimmicks og færdigheder. Der har været en vedvarende, induceret degeneration af det menneskelige intellekt, til en tilstand, hvor nye ting aldrig overvejes. Vi må genoplive videnskab – og udforskning af rummet er én nøgle. Dette er det umiddelbare, vigtige spørgsmål over alle andre. Menneskeheden er blevet bedøvet af sin kultur, og nu er tiden kommet, hvor vi må komme i gang med ægte videnskab. Uden det klarer vi det ikke.

Vi har evnen til at ændre reglerne for eksistens på planeten, og vi må derfor have en mere intens kampagne. Vi må genoplive Einstein-princippet. Dette er, hvad mennesket har brug for. Gør det umulige! Einsteins mest avancerede arbejde, som kun få forstår, handlede om, hvordan menneskeheden kan udvikle menneskeheden ved at vedtage de rigtige regler. Vi må nu komme ud af det, vi har ligget under for, med det, som fortiden har gjort ved os alle.

Vi må revolutionere *ideen om videnskab*, for det er, hvad USA og Europa har mistet. Visse dele af verden, som Kina, har været i gang med at undersøge ting af en højere orden. Kina er f.eks. i færd med at udvikle projektet om Månens bagside, og dette er meget vigtigt. Dette aspekt af det kinesiske, videnskabelige arbejde er det bedste til at formidle til folk, ånden af denne presserende nødvendige ændring i metoden til tænkning. Månen har stadig karaktertræk, der stort set er ukendte for os. Kina udforsker disse ukendte faktorer, og denne mentalitet må være fokus for vores indsats for at genoplive ægte videnskab. Vi må bevæge befolkningen ind i nye områder, der giver dem evnen til atter at tænke.

Selvfølgelig må vi tage os af afgørende spørgsmål som faren for en atomkrig, Deutsche Banks kollaps og det umiddelbart forestående kollaps af hele det globale finanssystem, med mindre Glass-Steagall omgående implementeres – men, med mindre, man fæstner opmærksomheden på dette dybereliggende

spørgsmål om at ændre menneskehedens formindskede kreativitet og indlede et nyt, videnskabeligt udsyn, så findes der ingen fremtid.

Hvorfor har vi alt for længe tilladt et Imperium at dominere vores eksistens? LaRouchePAC Internationale fredags-webcast, 19. august 2016

Lad os sige, at, en skønne dag, f. eks. en søndag morgen, præsidenterne for hhv. USA og Kina og et par andre, efter et weekend-møde siger: »Vi har denne weekend besluttet, at vi, baseret på vore rådgivere samt den kendsgerning, at det internationale finansielle og monetære system er håbløst bankerot, som ansvarlige statsoverhoveder, af hensyn til almenvellet må erklære disse bankerotte institutioner konkurs og sætte dem under konkursbehandling. Og det er i vores interesse, at vi samarbejder om dette som nationer, for at undgå at skabe kaos på denne planet.«

Engelsk udskrift.

WHY HAVE WE ALLOWED AN EMPIRE TO DOMINATE OUR EXISTENCE FOR FAR TOO LONG?

International LaRouche PAC Webcast , Aug. 19, 2016

MATTHEW OGDEN: Good evening! It's August 19th, 2016.

My name
is Matthew Ogden. You're joining us for our weekly broadcast
here
on Friday evenings of our LaRouche PAC webcast. I'll be your
host
tonight. I'm joined in the studio by Jason Ross, from the
LaRouche PAC science team; and we're joined, via video, by
Kesha
Rogers and Michael Steger, both leading members of the
LaRouche
PAC Policy Committee.

As we broadcast this show here tonight, the second
edition
– newest copy – of the weekly publication, {The Hamiltonian}
is
going to press. This is going to be flooding into the streets
of
New York City close on the heels of the first edition, which
came
out two weeks ago. Both Kesha Rogers and Michael Steger have
articles that are on the front page of this week's copy of
{The
Hamiltonian}. Michael Steger wrote an article called "LaRouche
Was Right. End Wall Street, Now", and Kesha Rogers wrote a
very
profound and beautiful article called "A Truly Human Culture –
an Expression of the Creative Human Mind."

What Kesha addresses in this article is the inner
relationship between the minds of Lyndon LaRouche, Albert
Einstein, and Krafft Ehrlicke, and their conception of what a
truly human culture is.

Joining us here today is Jason Ross, who has actually
prepared a condensed presentation on the subject of some of
the
unique discoveries of Albert Einstein, which will add to our
discussion here today.

But before we get to that, we've agreed to begin

today's

broadcast with a sort of travel back into time. Now that we are

on the verge of a total consolidation of this new Eurasian system, which is based around the original idea of the Russia-India-China Strategic Triangle, which was championed by Lyndon LaRouche and also championed by Prime Minister Yevgeny Primakov of Russia in the 1990s, we are finding ourselves in a completely unprecedented situation. It's, I think, very clear, as

we approach the G-20 Summit, the Vladivostok Economic Forum, and

also the United Nations General Assembly, that the entire strategic geometry of the planet has shifted and has realigned.

As is rightly pointed out in the lead of today's LaRouche

PAC website, this is not just a "practical" realignment of nations, but, since we are talking about Einstein here today, this is almost the "gravitational effect" of an idea which was introduced almost 20 years ago by Lyndon and Helga LaRouche.

The video that you're about to see is a very short excerpt

of a speech that Mr. LaRouche made at a forum in Washington, DC

in 1997 in conjunction with the release of the {Executive Intelligence Review} {first} edition of the special report on the

subject of the Eurasian Land-Bridge. This was a presentation that

was made as part of a series of so-called "development conferences" that were held in Washington during those couple of

years – 1996, 1997, 1998 – and I think what you'll see in this video is the fact that it was Lyndon LaRouche's "marching orders." It was sort of his creative vision of what the role that

China, with the New Silk Road, and also the role that Russia would play in completely reshaping the strategic geometry of the world.

So, this is a short excerpt of that speech from 1997:

LYNDON LAROUCHE: There are only two nations which are respectable left on this planet, that is, nations of respectable power: that is the United States, particularly the United States not as represented by the Congress, but by the President. It is the {identity} of the United States which is a political power, not some concatenation of its parts. The United States is represented today only by its President, as a political institution. The Congress does not represent the United States; they're not quite sure who they do represent, these days, [laughter] since they haven't visited their voters recently.

The President is, institutionally, the embodiment of the United States in international relations. The State Department can't do that; the Justice Department can't do it; no other Department can do it; only the President of the United States, under our Constitution, can represent the United States as an entity – its entire personality, its true interest, its whole people.

Now, there's only one other power on this planet which can be so insolent as that toward other powers, and that's the Republic of China. China is engaged, presently, in a great infrastructure-building project, in which my wife and others have had an ongoing engagement over some years. There's a great reform in China, which is a "trouble reform." They're trying to solve

a
problem. That doesn't mean there is no problem. But they're trying to solve it.

Therefore, if the United States, or the President of the United States, and China, participate in fostering {that} project, sometimes called the Silk Road Project, sometimes the Land-Bridge Project, if that project of developing development corridors across Eurasia into Africa, into North America, is extended, that project is enough work to put this whole planet into an economic revival. I'll get into just a bit of that, to make it more sensuously concrete.

China has had cooperation with the government of Iran for some time. Iran has actually been completing a number of rail links which are an extension of China's Land-Bridge program (or Silk Road project). More recently, we've had, on the side of India, from Indian leadership which has met with the representatives of China, to engage in an initial route, among the land routes, for the Land-Bridge program. One goes into Kunming in China. I was in that area, in Mishana, during part of World War II. Out of Mishana we had planes flying into Kunming, "over The Hump," as they used to say in those days. I'm quite familiar with that area.

But if you have water connections, canal connections, and rail connections from Kunming through Mishana – that area – across Bangladesh into India, through Pakistan into Iran, up to the area just above Tehran, south of the Caspian – you have linked to the Middle East; you have linked to Central Asia; you have linked to Turkey; you have linked to Europe.

Then you have a northern route, which is pretty much

the

route of the Trans-Siberian Railroad, which was built under American influence and American advice, by Russia. You have a middle route, which is being developed, in Central Asia, with China and Iran.

India is working on a plan which involves only a few hundreds of kilometers of rail to be added – there were a lot of

other improvements along the right-of-way – which would link the

area north of Tehran through Pakistan, through India, through Bangladesh, through Myanmar, into Kunming, into Thailand, into Vietnam, down through Malaysia and Singapore, across the Straits

by a great bridge, into Indonesia.

There's a plan, also, for the development of a rail link

through what was northern Siberia, across the Bering Strait into

Alaska, and down into the United States. There's a Middle East link – several links – from Europe, as well as from China, but from China a Middle East link into Egypt, into all of Africa.

So, what we have here, is a set of projects which are not

just transportation projects, like the trans-Continental railroads in the United States, which was the precedent for this

idea, back in the late 1860s and 1870s. You have "development corridors," where you develop, on an area of 50-70 km on either

side of your rail link, your pipeline, and so forth. You develop

this area with industry, with mining, with all these kinds of things. Which is the way you {pay} for a transportation link.

Because of all the rich economic activity. Every few kilometers

of distance along this link, there's something going on, some

economic activity. People working, people building things, people doing things.

To transform this planet, in great projects of infrastructure-building, which will give you the great industries, the new industries, the new agriculture, and the other things we desperately need. {There is no need for anybody on this planet, who is able to work, to be out of work.} That simple. And that project is the means.

If the nations which agree with China – which now includes Russia, Iran, India, other nations – if they engage in a commitment to that project which they're building every day; if the United States – that is, the President of the United States, Clinton – continues to support that effort, as he's been doing, at least politically, then what do you have? You have the United States and China and a bunch of other countries ganged up together, against the greatest power on this planet, which is the British Empire, called the British Commonwealth. That's the enemy!

If on one bright day, say a Sunday morning, after a weekend meeting, the President of the United States, the President of China, and a few other people say, "We have determined this weekend, that based on our advisors and the facts, that the international financial and monetary system is hopelessly bankrupt, and we in our responsibility as heads of state, must put these bankrupt institutions into bankruptcy reorganization, in the public interest. And it is in our interest to cooperate as

nations in doing this, to avoid creating chaos on this planet."

The result, then, is that such an announcement, on a bright Sunday morning, will certainly spin the "talking heads" on Washington TV. [laughter] But otherwise it means that the entire system, as of that moment, has been put through the guillotine, and the head is rolling down the street. Alan Greenspan's head, perhaps.

That means we have at that point the impetus for building, immediately, a new financial and monetary system. Now, in putting a corporation which is bankrupt, into viable form, what do you do? You've got to find the business that it's going to do, which is the basis for creating the new credit to get that firm going again.

The Land-Bridge program, with its implications on a global scale, is the great project which spins off directly and indirectly enough business, so to speak, for every part of this world, to get this world back on a sound basis again.

OGDEN: As you can see, this is a very prescient speech, and in fact it was Lyndon LaRouche's active intervention, travelling to Russia, his wife travelling to China in this period, the publication of {EIR} Special Report about the Eurasian Land-Bridge, which has shaped the current situation we find ourselves in. One thing that's interesting to point out, is those

maps that you were seeing. At that time many of those rail routes and other pipeline routes were merely proposals, but now many of them are actually in the process of being built.

I think it's clear, 20 years on, this is the emergent dominant system on the planet. At the same time, the trans-Atlantic system is in completely blowout mode. You have an oncoming implosion of trillions of dollars of non-performing debt and derivatives exposures, which are being projected into every major bank across the trans-Atlantic system.

In the meantime, in the build-up to the G-20 Summit and into the United Nations General Assembly, you've got the role that especially President Putin is playing, in consolidating a series of alliances, mainly between Russia, China, and India; but also this emerging alliance between Russia and Turkey; and, very significantly, the very strengthened alliance between Russia and Iran, where Russia is now using bases in Iran as a point of departure for fighter jets to go in and fight against ISIS in Syria.

Putin, who is being honored as the Number One guest at the upcoming G-20 Summit in China, is certainly at the center of all of this. His career and Mr. LaRouche's career, over the past twenty years since that speech was delivered in Washington, have very closely paralleled each other.

I think we can open up the discussion with that as a basis.

KESHA ROGERS: Did you want to start, Jason?

JASON ROSS: You can go ahead Kesha, or Michael.

ROGERS: Okay. I think Michael might be having some technical difficulties, so I will go ahead and get started.

When we look at Mr. LaRouche has emphasized, first of all, going back to this video that you just showed, it's extremely important to look at this video as a characteristic of who Mr. LaRouche is, and his 40- to 50-year track record in economic development, and what he has been organizing around, from the standpoint of the center of economics being based on the human intervention, the human creative process. And what actually distinguishes him from all of the other so-called "economists" out there, because as you just said Matt, what we're dealing with right now is a breakdown crisis in the society that Mr. LaRouche has recognized going back to his first forecast of the late 1960s, 1970s. What were these forecasts based on? They were based on the fact that if you went along with a mathematical idea about how society should function, then you were completely misunderstanding – or should I say wrong in your understanding of what actually fosters progress in society. What fosters progress in society is not money per se; and this has been Mr. LaRouche's focus on the role of Alexander Hamilton. [That's] why right now as many people have seen, we've already put out one edition of a new newsletter that you just showed Matt, called {The Hamiltonian}. This is extremely important because now we're putting out the second edition of {The Hamiltonian}, which is having reverberating effects, particularly throughout Manhattan;

which is the center of the fight for the nation. That is the fight where Alexander Hamilton led the fight for the development of our US Constitution against the British criminals like Aaron Burr, and against those who wanted to destroy what the United States actually represented.

But it goes deeper than that; because I think what we've discussed a lot around Mr. LaRouche's current fight in Manhattan and what we're doing with this {Hamiltonian} is what has defined the mission for bringing about the new Presidency. Michael wrote an article last week on the question of the new Presidency fostered by Mr. LaRouche's Four Laws and the bringing in of those Four Laws. The article that's in this week's {Hamiltonian} is by Michael around LaRouche's track record in economics and why Wall Street has to be brought down now. It is followed by the article that I wrote on the human creative process. I think we'll get more into that, but when we bring up this question of a New Paradigm for mankind and the identity of a renaissance, some of it becomes in most people's minds because of the society and culture we live in, a little superficial. It is based on this idea that a renaissance has a different meaning to it. When we speak of the idea of creating a New Paradigm for mankind, first and foremost, it is the idea of creating something that has not yet existed; something that the human creative mind has to

bring
into existence. When you go back and you start to look at the
idea of what the conception of the Italian Renaissance was
based
on historically, it was the idea of putting mankind and the
human
creative process at the center of the Universe.

I think it's important that we'll get into this; that
this
is what has shaped the identity of Mr. LaRouche around his
emphasis on the unique creative role of Albert Einstein and
the
unique creative of others such as was mentioned earlier –
Krafft
Ehricke. I think it's important for people to look at this,
because the question now is that with the collapse of the
society
that we're seeing right now, the detrimental collapse of the
culture, what we're seeing in terms of what's taken over the
thinking of the population. The population is not capable of
actually making decisions as human beings; they're making
decisions based on what somebody tells them is possible or is
not
possible. I think this is a problem we're running into. How
can
you actually say that you have the ability to make decisions
as a
free citizen when you're making your decisions based on what
you
think is already possible and has been determined as
precedents
set and possibilities that are already a determining factor of
what can and cannot happen.

So, I think that's important to look at as people are
thinking about this insane election process. Instead of
thinking
about what is going to shape your future; is it going to be

something that happens to you? Or something that you actually bring into existence? That's what Mr. LaRouche has been completely focussed on. The population has to have a sense that you're responsible for your future; you must bring that which does not exist into existence, based on your understanding that human beings are not animals. We don't have to go along with the insanity of what we're told we have to accept.

So, I'll start with those remarks for now, and let you guys go on with more.

OGDEN: Well, we just got Michael back, so maybe we should hear him.

MICHAEL STEGER: Hi.

OGDEN: Great! Welcome back. We were just discussing some of the implications of going back and looking back at that video of Mr. LaRouche's speech in 1997. I think you actually had something to point out about the timing of that speech and what happened just immediately afterwards.

STEGER: Yeah, and part of the dynamic in organizing some of the layers of China at that time was that it was not clear to many in China at that time, or in Asia, that the western trans-Atlantic system had major failings and weaknesses. It was just two months after that speech was made that the Asian financial crisis erupted; dominating Southeast Asia and Japan

—

the so-called "Asian tigers". It really made it very clear that the entire financial system could go. It was just a year later that the whole LCTM crisis happened. So when Mr. LaRouche is referencing the bankruptcy of the financial system, that was very apparent in just months to come to almost everyone on the planet; as apparent as it was in 2008 when the financial system blew again. As we point out in the article in the new {Hamiltonian}, the level of insanity that now dominates 20 years later, creates what is clearly the largest financial breakdown in modern history. This is a kind of financial bankruptcy only comparable to perhaps the blow-out in Italy in the 1300s; which brought a Dark Age to Europe.

But what is remarkable is how much these nations like China – it's just striking; and maybe this has already been stated – but the context of China and India collaborating on major routes is an ongoing diplomatic process today. Far more engaged, far more serious than anyone can probably imagine; let alone the integrations of countries like Iran, Turkey. Everything that Mr. LaRouche laid out about 20 years ago, is now on a far greater active collaborative effort among these nations. It is somewhat a testament to the power of ideas and how that can shape history at crisis moments; as we saw in '97 and what we see today.

OGDEN: I think one thing that is very clear from just looking at

Mr. LaRouche's role in the middle of this, is his emphasis on the mission that has to bring nations together. In other words, this is not just geopolitics in a cynical sense. This based around a concept of what is the human species? What is real profit? How do we create a future for a growing population; and how do we establish the kind of optimism that mankind has a future towards which the current generations can work? It's pointed out, I think a lot of what we're seeing right now is not just a projection of the past into the present. This is a reflection of a future intention. You can look at what China is doing, for example, in terms of their space program. The fact that two years from now, you're going to have a Chinese probe going to where no man has gone before; to the far side of the Moon, to discover things that perhaps we don't even know are questions yet, in terms of man's relationship to the Universe.

When we were discussing some of these questions with Mr.

LaRouche yesterday, he had one thing to say which I just would like to quote verbatim from him which I think can provide the basis for a furthering of this discussion. What Mr. LaRouche said was the following: "Mankind is not based on the limitations of individual human behavior; but, in fact, man as a species is based on the individual powers of the human mind to go beyond what mankind had conceived of prior. Giving mankind a power over the Universe greater than anything achieved heretofore." We've been putting a lot of emphasis on the personality of Albert Einstein, but for what reason? For the very reason that

Albert

Einstein is paradigmatic of exactly that sort of individual, revolutionary characteristic of genius. That the genius takes what was believed prior to that point and calls it into question,

and overturns major aspects of what mankind had believed and had

put into practice up to that point; and revolutionizes mankind's

understanding of the Universe and of himself. So, I think that's

sort of a window into why the emphasis on Albert Einstein right

now.

JASON ROSS: It's difficult to speak for LaRouche; and he's

got opportunities to speak for himself on this site, too, which

he'll continue doing. But the example of Einstein as a real {mensch} you might say, a real human being, what it is to be a person is essential for a couple of reasons. One, if you think

about the role of LaRouche in history and the economic breakthroughs he made several decades ago now, you look at the courage that he had to stick with what he knew was right despite

whatever opposition might come his way; despite what was effectively a life sentence in prison, to not compromise in the

face of that. An economic forecasting record that's unparalleled

and proposals for policies that are now – as you heard in that video, and as is taking place right now with China's One Belt, One Road taking the world. So, in terms of how Einstein fits into that, I want to take up something that Kesha had brought up

about popular opinion. Because where do you get a freedom in your thoughts from? How are you able to be a free thinking citizen; or how are you able to come to conclusions that are your own, as opposed to having a basis in their popularity. Or whether you think other people might think them, or whether you think you ought to look like you think them to get ahead somehow.

Is there an actual standard for whether something is true or not?

Yes, there is; and unfortunately and deliberately, that's really not part of our culture or our education right now.

So, LaRouche has emphasized that the general understanding of Einstein is false; it's wrong. Most people's images of who Einstein is as a person, his work to some degree, it's just not true. And we've got to clean that up in order to make a case about what his approach was to the Universe, to mankind, to life; and how that was important, it made it possible for him to make the scientific breakthroughs that he did. But he was a whole person; he was an entire human being, including the role of his violin – something that LaRouche has referred to a number of times.

So today, I want to go through a few things – somewhat briefly. We're going to have a "New Paradigm for Mankind" Wednesday show this coming week on Wednesday after a hiatus of some period. So, we'll be able to get into this in a bit more detail then, but I want to take up three things. First is briefly, some thoughts from Einstein; quotes from Einstein. How did he think about things beyond his scientific work also.

Second, I want to talk about his most famous discovery – relativity; and what that implies. And then third, talk about quantum mechanics as an example of Einstein's courage against popular opinion; which is something that he had from a very young age. Then we'll see how that plays into these other concepts.

When he was 67, Einstein was asked to write down a sort of

an autobiography; which he felt was like writing an obituary before he had passed. He was a nice guy, so he still did it. I'm going to read some quotes from this; it's called his "Autobiographical Notes". He starts off very early; he says, "Even when I was a fairly precocious young man, the nothingness

of the hopes and strivings which chases most people restlessly through life, came to my consciousness with considerable vitality. Moreover, I soon discovered the cruelty of that chase;

which in those years was much more carefully covered up by hypocrisy and glittering words than is the case today." So, the

vain chase for success, this isn't a real identity. He says, "It

was possible to satisfy the stomach by such participation, but not a human being insofar as he is a thinking and feeling being.

Thus, I came – despite the fact that I was the son of entirely irreligious Jewish parents – to a deep religiosity; which, however, found an abrupt ending at the age of 12. Through the reading of popular scientific books, I soon reached the conviction that much of the stories in the Bible could not be true. The consequence was a positively fanatical free thinking,

coupled with the impression that youth is intentionally being deceived by the state through lies. It was a crushing impression. Suspicion of every kind of authority grew out of this experience. A skeptical attitude towards the convictions

which were alive in any specific social environment; an attitude

which has never left me." It's not some popular opinion.

He wrote that, "The contemplation of the huge world, the vast riddle of the Universe around us," this to him was the proper goal of life. And that by considering it, you could be really liberated from things that are merely personal or insignificant. He wrote: "Similarly motivated thinkers of the present and the past, as well as the insights which they had achieved, were friends that could not be lost. The road to this paradise of knowledge was not as comfortable and alluring as the road to the religious paradise; but it has proved itself as trustworthy, and I have never regretted having chosen it."

In his thinking process, Einstein – who was a musician with a deep love of Mozart in particular – didn't believe that thinking required words. He wrote: "For me, it is not dubious that our thinking goes on for the most part without the use of signs or words. And beyond that, to a considerable degree, it takes place unconsciously." He writes that "Through our experiences as we understand conflicts between our thought of how the world works and experiences which counter that, we develop a sense of wonder," which he says is the key to the development of new thoughts. So, how can that be developed? How can that be fostered? Well, he complained about the school in his day; he said there was too much testing and not enough freedom or actual thought for the students. I can hardly imagine what he would say about schools now. He wrote then that "It is, in fact, nothing

short of a miracle that the modern methods of instruction have not yet entirely strangled the holy curiosity of inquiry. For this delicate little plant, aside from stimulation, stands mainly in need of freedom. It is a very grave mistake to think that the enjoyment of seeing and of searching can be promoted by means of coercion and a sense of duty."

On the kinds of thoughts that make true discoveries, he said that there are two requirements for such a theory. One, it can't be contradicted by observations; and second, he said it has to have an inner perfection. About that, he wrote – sounding very much like Johannes Kepler, the first modern astronomer – Einstein wrote: "We prize a value more highly if it is not the result of an arbitrary choice among theories which – among themselves – are of equal value and analogously constructed." That is, to be right, an idea also has to be necessary; not just in keeping with observations.

In his life, he was a courageous man; he stood up against World War I; even when many great scientists like Max Planck had written a letter supporting the war, supporting Germany's cause in it. Einstein didn't; he wrote a letter opposing it, and even got Max Planck to rescind his support for the war. He stood up against racism in the US in many famous cases such as Marian Anderson, who when she went to perform in Princeton, wasn't able

to actually spend the night anywhere; she was turned away by hotels. So, she stayed at Albert Einstein's house, which is where she'd stay whenever she visited that town. And his opposition to the FBI and the thought policing it was doing. When he was coming to the US, they had a list of questions for him; they wanted to do an interview, find out what kind of thoughts Einstein had. He said, I'm not going to answer these.

If this is the condition for coming to the US, I'm not going to come; forget it. They gave in. So, I'll let those brief words from Einstein stand for themselves.

Let's take a look at the second part, which is a few thoughts about his famous discovery of relativity. As far as the context for this, ever since the general hegemony of Newton's outlook – which didn't have to happen, but it did – according to Newton, when we make observations, when we do science, things take place in a space that is indifferent to those things; it's just there. It existed before anything was in the Universe. According to Newton, space existed before God created everything; it was just the primordial space. Newton also believed that there was a time; a single time, a universal time that flowed on of its own accord, had no particular characteristics and was not dependent on or related to anything that actually took place over time. So, according to Newton, there was an absolute space, an absolute time; and objects in that space at various times. Now, this had already been shown to be wrong by Gottfried Leibniz,

who

in a debate with Newton, demonstrated that requiring an absolute

space and then saying that God created everything somewhere in that space, as opposed to somewhere else; would be a decision without any good reason. And that God couldn't do something like

that; everything in the Universe had a reason for it, and that therefore there couldn't have been this space in the first place.

Newton used the same example to say that shows you how powerful

God is, because He could do whatever He felt like. So, He put the Universe somewhere. Anyway, Leibniz had already shown that

this Newtonian idea was wrong; but Newton gained hegemony.

So,

it has the result that people think of facts, of things taking place in locations at certain times. But Einstein showed that this actually isn't true; that there is no time that any event takes place. That the time an event occurs, depends on who is looking at it. Not in the way of uncertainties or anything like

that; but the time itself doesn't exist as one thing that's independent of who's doing the looking, or of their location.

What he did was, he created a new concept that resolved the contradiction between two concepts that were actually mutually contradictory. So, these two concepts were, first off, relativity; which existed before Einstein as a concept or equivalence. Leibniz believed this, for example; which was that

no matter where you are, or how you're moving – any of those kinds of particular conditions – mind is universal. Mind is everywhere; mind is everywhere in the Universe; mind doesn't have

a speed or motion or anything like that. Concepts that govern how the Universe unfolds – true physical principles – are

independent of how you look at any particular fact or observation that's occurring. So, you can't change mind by moving something physically – more on that in a minute.

The second concept was that the speed of light is the same for any observer; and that's not something that was immediately apparent. This was definitely debated. To contrast that, imagine that you're driving on a road and there's a car next to you that's moving at a similar speed. To you, it looks like the car isn't really moving; to a pedestrian, the car is moving at whatever speed you're driving. Light is different than a car moving, where you can catch up with its speed and make it look like it's still. For light, no matter how you're moving, light beams to you all appear to move at the speed of light. So, you can't put those two concepts together; you can't have relativity and a constant speed of light if you have one time and one space.

Instead, what Einstein said was that the time between events or the distance between locations can actually differ based on how you're looking at them. So that simply being in motion – it's not perceptible except at very high speeds – but simply being in motion changes the lengths of everything around you, the time between events that take place.

I'll just briefly outline one example of this – we can get into it with some pictures and things on Wednesday. He shows

a
lot of examples of thought experiments using trains moving
through train stations or embankments. He gives one example
which is, let's say that as a train is moving, someone on the
ground sees flashes of lightning hit both sides of the train
at
the same time. For them to say "at the same time", what it
means
is if you're standing in the middle, the light from both of
those
flashes reaches you at the same time. You say, "I'm in the
middle between these two points, therefore they must have
happened at the same time and then it took the light a little
bit
of time for me to see it." But you'd also recognize that if
someone on the train was to see those same two lightning
bolts,
which to you occur simultaneously, as the train is moving this
way and you picture light moving at a constant speed from your
viewpoint, the light that was at the front of the train is
going
to be observed first by somebody standing in the middle of the
train. Someone on that train would say that those lightning
flashes didn't occur at the same time; that one preceded the
other. What that means is that there's no simultaneity;
there's
no ability to say anything took place at a certain time. Time
now depends on who's looking at it. If there's no
simultaneity,
then there's nothing instant that can take place in the
Universe;
because there's no instant for anything to occur instantly in.
So, for example, gravitational pull can't occur instantly;
there
can't be an instant action at a distance. In fact, nothing,
no
effect could go faster than light; including gravitational

changes. It meant a couple of things. One is that you can't separate space and time; but the other thing is that it makes you really have to reconsider what makes up reality. The idea that objects at places in times are facts; that's not reality. The thing that's most real is the principles that you're able to discover that don't change based on how you look at them, or how you're moving. Something like the way that light moves – that's a physical principle; no matter how you look at it, it's the same thing. It's a principle. A distance between two things? That's not a principle; that's not invariant. That can change, depending on how you look at it. So that the naïve sense that we get of the world around us, of our very concept of space, is just not right. Even though it seems totally intuitive and very popular, you have to force a different kind of understanding.

Now, there's a lot more to relativity than that, that's just a component of it. But it's undergone many, many tests over the decades. Things like starlight being deflected as it passes around the Sun; atomic clocks going in airplanes and rockets; light made by stars being a different color by virtue of their gravitation. Gravity waves, recently discovered somewhat directly by the SLIGO experiment, but a paper written about them in the '70s; having discovered indirect evidence for them from a pulsar. So, his thoughts have definitely stood the test of time on this. Nothing shows that he was wrong. So that says

something about how we think about the world.

Just to say something about Einstein's courage, on the third

topic is the quantum world. In 1900, Einstein later colleague,

Max Planck had made a discovery that he was able to explain the

kind of light that hot bodies emit. Something that's hot and glowing like the filament in a light bulb; Planck was able to explain that based on an hypothesis that the way light was emitted from and absorbed by that hot body took place in pieces.

That the light energy had to interact with that body in individually in quanta, the plural of quantum. A few years later, in Einstein's so-called "miracle year" of 1905, he generalized this and said that's just how light is; it comes in

pieces. Light is not purely a wave; light is also somewhat of a

particle. The field developed, and one of the things that came

out of it that Einstein had realized, was a phenomenon called entanglement. To say it very briefly, it's the characteristic where you're able to make two particles, say two photons that have characteristics that are shared. In the case of photons, they have opposite polarizations. Or maybe you can make two electrons that have opposite spins. After you make them, here's

the thought experiment Einstein would say. Let's say you make two of them; you don't look at them, and they go to very different places. One's in Tokyo and one's in New York.

According to the theory, once you measure one in Tokyo and you get some sort of number for whatever its spin is; the one in New

York automatically has the opposite spin. So Einstein said, does

this mean that measuring something in New York changed

something
in Tokyo, or vice versa? Could it have an instant effect
somehow? How did it change the other particle that's so far
away
from it? Nothing can occur instantly anyway, because there
are
no instants. What's going on?

What it came to was a debate over decades, that was
unresolved. Einstein believed that the way work in this field
was going, was that people were giving up on reality; that
they
were saying that all we really ever know is an observation.
That
the world doesn't exist in a certain state independent of our
measuring it. Not just because our measurements affect things
—
especially when they're very small; but that even God himself,
so
to speak, doesn't really know the state of say an atom. It
simply doesn't have one; all that is really real is when you
observe it later. So, Einstein made a lot of polemics against
this, a lot of pedagogies about it, a lot of demonstrations;
and
although there have been experiments since the decades after
his
life that shed new light on it, I think the key thing to take
from that is that Einstein recognized that there was something
a
bit unsettling about the way science was going. That people
were
willing to give up on the idea that things occurred for a
reason.
To Einstein, that was throwing away reality; bidding farewell
to
the idea that there is a real world. Some of his thoughts on
that, you might have heard him say he'd like to think that the
Moon is still there even when he doesn't look at it. But I

think

the thing to take from that is his courage; even when almost everyone was against him, he stuck to his guns on that.

So, in terms of concluding on that, or drawing a reflection

from it, it's a constantly under-appreciated miracle that our minds are able to understand the Universe in a way that gives us

power over it. That unlike a koala bear or a grasshopper, that

are unable to use their understanding of nature to change their

relationship to it to transform their species, we're able to do

that. There's something coherent between the way our minds piece

together and understand the world around us through our thoughts,

through our concepts. There is a harmony between those concepts

and the way the Universe actually operates that gives us access

to act on those principles to bring about new states of

existence; and is the basis of economics. So, I think that in

addition to a radical transformation and improvement in culture

that's needed, people like to think that they've got a lot of scientific knowledge these days; because you own a smart phone

and you think you know something about science. Or you say that

everybody knows there's global warming and only anti-scientific

people disagree with that. That's not a basis of knowing

anything; and there's a lot of room for a dramatic improvement.

A real renaissance of taking Einstein's identity as an example and really developing a fresh and powerful view of science to

solve many of the problems that we're confronted with right now,
that without a different approach, might never be solved.

So, that's a very inadequate beginning about Einstein; but
it's a job for all of us to do. To figure out who is this man;
what can we learn from his approach? I think we'll be hearing more from LaRouche and his thoughts on how he views his importance as an individual for us today.

ROGERS: I think that's very important. What I think is important to go back to in terms of LaRouche's role and what he said in the presentation that we showed earlier. And going to the understanding of what is actually happening with the role that Russia, under President Putin, and the role that President Xi Jinping is playing in relationship to what Mr. and Mrs. LaRouche had set into motion several decades ago with the development of the Productive Triangle, of the Eurasian Land-Bridge, the Silk Road Development Plan. This coming into motion now, and at that very time, during that presentation that we saw in the beginning of this program, made the point that these nations would be brought together in collaboration and form a coalition of nations representing nations such as Iran, China, Russia, India, and so forth, to put an end – once and for all – to the British Empire. And the intentions of the British Empire to destroy this very conception of what is the truly human identity; the identity of the creative human process. I think it's very important to look at that from the standpoint of the presentation you just gave, Jason. Because that's what

missing.

What we're talking about is not a political fight from the standpoint of how do you bring down one political candidate over the other; but how do you destroy a system, particularly the British Empire, in all of its facets and what it represents, that denies this creative human process. Right now, what we're looking at from the United States is that as the rest of these nations are moving in the direction of creating a New Paradigm for mankind, moving with the Silk Road economic development plan; where is the United States right now? The United States is continuing to go along with the evils and destructive policies of the British Empire. This has been the case for decades now; this has been the case under the murderous, insane agenda of President Obama, who should have been removed a long time ago. Or the policies of the Bush administration, and the lies and the cover-up. Now, we have an opportunity. What we're discussing here is not just some nice scientific ideas, and let's look at Einstein and people think they have their different conceptions and understanding and "Oh, I studied this in elementary school." No; the idea is, what has been taken away from society? Why have we allowed an Empire to dominate our existence and our nation and culture for far too long?

So, I think it is the case that in 1997, when Mr. LaRouche made the point that what we're dealing with is nations have to come together to bring about that truly human identity to

destroy

this empire once and for all; that's what we're going to use Einstein to do. I'll just make that point.

STEGER: Just to add, because I think it's worth considering; there are so many developments that we're on the verge of. This coming six weeks have such a dramatic nature that we've already seen a certain sense of in terms of a consolidated effort to end this British Empire system; the very key emphasis Lyn took up in 1997. That there is now an orientation to resolve the question of the Balkans, the Caucuses, Kashmir, the South China Sea; even North Korea are essentially on the agenda of these major nations. To end the potential of world war, and to really consolidate a new economic system. So, it is kind of striking that Lyn's emphasis is, as Matt you raised, on Einstein. Why the emphasis now? But it's clearly because in the minds of this collaborative effort among these nations and among any patriotic Americans, as we see in the performances we're developing in New York around the 9/11 anniversary, the question has to be the long-term development of mankind. Not one's children, not one generation ahead, but the actual ongoing development that now is possible to embark upon as a human species on this planet. And I think Einstein craved and desired no less. His discoveries and passion unleashed that kind of potential, which he probably saw as a young man himself, and that quality. It's not just simply a liberal emotion; it is of a scientific endeavor which Einstein really captured. I think

Lyn's comments then and today also do as well.

OGDEN: Well, I think it's with a full amount of confidence that we can move forward and understand that the epic era-changing kinds of developments that are occurring around us right now, are things that Mr. and Mrs. LaRouche have been in the middle of for decades, literally. They've had their fingers on the pulse of history right up to this point. Helga LaRouche pointed out yesterday that the speech that she gave at the Rasina Dialogue in India just a couple of months ago, seems like it's exactly what is now being undertaken by the Indian government in terms of their collaboration with China and Russia to project the Silk Road into the Middle East to resolve this terrible crisis that exists there. And Mr. LaRouche's continuing role in terms of the intellectual sounding board around which the rest of history is continuing to move. It's with confidence that we can look back at that speech and everything else that is on the record in terms of their role. It's an identity which we need to maintain within ourselves and those who are collaborating with us, that yes, your finger is on the pulse of history; the imagination of what the future can become is what is continuing to shape the actions in the present. And it's a moment of decision; it's the {punctum saliens} moment in terms of which direction does mankind go right now. We have a rich potential, and I think it's extremely clear; but it's also extremely

dangerous.

I'd really like to thank Jason for giving a little bit of a foretaste of what's going to be elaborated much more, I'm sure, on the show next Wednesday. That's going to be broadcast, and we would ask you to tune in to that. I also want to encourage people to continue to participate in the process of inundating Manhattan with this new publication, {The Hamiltonian}. This is issue 2, and it continues to be the center of our intervention into shaping the United States and answering the question that Kesha asked: Why is the United States not yet a part of this emerging dynamic on the planet? What must be done to cause that to occur?

So, I'd like to thank all of you for tuning in; and encourage you to stay tuned to larouchepac.com. And we'll see you next week.

Nutiden har ingen præcedens

18. august 2016 (Leder) – Den nutidige historiske periode er fuldstændig ny i sine karakteristika; den kan ikke sammenlignes med noget andet i menneskehedens hidtidige historie. Af denne grund er det kun nogle få personer, der har været i stand til, i deres intellekt, at frembringe et begreb om, hvad karakteristika er for denne epoke, der intet fortilfælde har: personer som Albert Einstein, Krafft Ehrlicke og Lyndon og Helga LaRouche. Fordi det store flertal af almindelige dødelige mennesker ikke i deres erfaringsmateriale har noget sammenligneligt, og intet, som de har hørt eller

læst om, har de ingen kriterier, ud fra hvilke de kan bedømme eller forstå det; de er på herrens mark. Af denne grund kan grupper, bestående af så få personer som i Lyndon LaRouches Manhattan-projekt, få en afgørende indflydelse netop på dette tidspunkt. Alene de kan se vejen frem, om end denne vej undertiden kan synes utydelig, og de må famle sig frem. De øvrige går i blinde, eller, som Helga Zepp-LaRouche ofte siger, »har ikke den fjerneste idé«.

I 2018 vil en kinesisk mission nå Månens bagside – under forudsætning af, at det inden da lykkes os at besejre Det britiske Imperiums kaosmagter. Denne mission vil blive en del af et helt, generelt program for at opdage og udforske de endnu ikke virkeliggjorte implikationer af Einsteins fundamentale opdagelser, som Lyndon LaRouche har påpeget. Og, som rumforskningsgeniet Krafft Ehrlicke – sammen med LaRouche – forudså, så vil den aktuelle energigennemstrømningstæthed, der for tiden står til menneskehedens disposition, være en forløber for fusionskraft, og herfra føre til stof-antistof-reaktioner, og herfra atter videre frem til niveauer, som vi i dag ikke engang kan give et navn.

Under forudsætning af, at vi overvinder de aktuelle forhindringer, som repræsenteres af Obama og det Britiske Imperium, så er vi i færd med at glide ind i det, Helga Zepp-LaRouche har kaldt »en æra, i hvilken vi bliver ægte menneskelige«.

På lignende måde er det, man måske kunne have kaldt det »system af alliancer«, der nu spænder over og gennemkrydser Eurasien og breder sig ud herfra, i realiteten slet ikke et »system af alliancer« i den betydning, vi har kendt til fra fortiden. Det er i realiteten snarere en projektion tilbage i tiden og ind i nutiden, fra det fremtidige univers, der inkorporerer de fremtidige opdagelser, der bringes tilbage fra Månens bagside. Putin har, sammen med Kina, inkorporeret principperne fra Den Westfalske Fred, men de er gået langt, langt videre end det. Begynd blot med den ekstraordinære

relation, der er opnået mellem Rusland og Kina. Er man klar over, at vi taler om nationer, der så sent som i 1969 udkæmpede en syv måneder lang, ikke-erklæret krig over Ussuri-floden? Nu har de ikke alene regelmæssige topmøder mellem præsidenterne, og regelmæssige topmøder mellem premierministrene; det er det mindste af det. Der er ikke mindre end tretten mellemregerings-kommissioner, der hele tiden er i kontinuerlig kontakt med hinanden. Alle de mange meningsforskelle og uoverensstemmelser – og der er mange – bliver kontinuerligt løst på et både bredt og dybt plan i begge regeringer.

»Og vi finder altid frem til løsninger«, føjede Putin til denne beskrivelse.

Processen med at fuldbyrde denne ekstraordinære relation har været genstand for en dybtgående undersøgelse af Kinas dr. Ren Lin, der talte på Schiller Instituttets konference i Berlin i juni måned, og af mange andre kinesiske og russiske, akademiske lærde.

Fuldbyrdelsen af en sådan relation udgør hjertet af BRIKS-processen og udviklingen af Den nye Silkevej. Det var kernen i Putins forgænger, nu afdøde russiske premierminister Jevgenij Primakovs idé om Den russisk-indisk-kinesiske Strategiske Trekant. Skabelsen heraf går tilbage til ikke alene Lyndon og Helga LaRouches idé om Den produktive Trekant og Den eurasiske Landbro, men endnu længere tilbage, til LaRouches Strategiske Forsvarsinitiativ[1], der havde en formativ indflydelse på Rusland til trods for, at Ruslands daværende leder, Juri Andropov, havde afvist initiativet på vegne af sine britiske herrer.

Dette nye system med fremtidens relationer mellem nationalstater, der går ud over nationalstatsbegrebet, som LaRouche længe har forudsagt, går med syvmileskridt hastigt frem hen over hele det eurasiske kontinent og mere generelt på et tidspunkt, hvor vi nærmer os det Østlige Økonomiske Forum i

Vladivostok den 2. – 3. september, FN's Generalforsamling, der begynder den 13. september, og BRIKS-topmødet i Goa, Indien, den 15. – 16. oktober.

Foto: Portræt af Einstein i 1905, da han offentliggjorde sin opdagelse af den specielle relativitetsteori.[2].

[1] SE: LaRouches Strategiske Forsvarsinitiativ: En amerikansk-sovjetisk aftale for fred og udvikling, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=6976>

[2] Den specielle relativitetsteori er en fysisk teori, publiceret af Albert Einstein. Den erstattede den Newtonske opfattelse af tid og rum ved at gøre brug af det faktum, at lysets hastighed er konstant (Teorien kaldes desuden for 'speciel', fordi den er et specialtilfælde af den mere generelle relativitetsteori; således ses der bort fra tyngdekraften). Ti år senere publicerede Einstein den generelle relativitetsteori, som medinddrager tyngdekraften. (-red.)

**Verden efter den britiske
Chilcot-rapport om Irak-
krigen;
samt foredrag om Albert
Einstein og kreativitetens**

nødvendighed, v/ Phil Rubinstein, LaRouchePAC, USA. Video og lyd; uddrag på dansk

Video 2. del:

Lyd:

Følgende er et dansk uddrag, let redigeret, af den første del af indlægget:

Phil Rubinstein, (en leder af LaRouchePAC i USA): Det, jeg vil forsøge at gøre, er, at jeg vil begynde med lidt politisk baggrund; men i dag drejer det sig ikke om at give en briefing, og så fortsætte med et emne. Der er et par ting, som Lyndon og Helga LaRouche har talt om i de seneste år, og faktisk i løbet af de seneste par uger; og der er to ting, som jeg vil komme ind på. Det første er, at Helga, under denne nylige konference i Berlin, har udsendt en appel om en dialog mellem civilisationer; men hvad der er vigtigere, så har Helga understreget den pointe, at vi må have et skifte i kulturen, den globale kultur. En del af at få ændret den globale kultur er at få en relation imellem de eksisterende nationer, der bedst kan bygges på hver enkelte civilisations højdepunkter – den renæssance, der har fundet sted i de forskellige civilisationer, f.eks. den storslåede renæssance i Kina, Tongdynastiet og andre perioder; Konfucius. I Indien var der Gupta-perioden med store udviklinger inden for klassisk kunst og videnskab, og naturligvis også den græske renæssance, den italienske renæssance, og mange tilfælde, som vi ikke ved ret meget om. Men, at bringe disse sammen, og det var især det, der fandt sted ved koncerten lørdag aften – jeg kan kun opfordre folk til at gå til websiden og se det, hvis man ikke

selv var til stede. Og dette er, hvad Helga har stillet krav om som en politisk nødvendighed i dag, nu. Intet mindre kan gøre det. Politik har ændret sig over de seneste 10, 20, 30 eller 40 år, for man kan sige, at, for fyrre år siden var behovet for en sådan total forandring i det kulturelle syn ikke så påkrævet, og vi ville måske have kunnet gennemføre et par reformer, der kunne have fået os igennem krisen. Det er ikke længere tilfældet. I dag står vi, 25 år efter Sovjetunionens fald. Og på det tidspunkt sagde LaRouchebevægelsen og Schiller Instituttet, at dette ikke betød Vestens sejr over Østen, men at det vestlige system sådan, som det var i færd med at udvikle sig på det tidspunkt, også gik sit sammenbrud i møde. Og dét, som Helga og Lyn sagde på det tidspunkt, var, at den eneste måde at undgå dette på, var at åbne op for den fulde udvikling af den eurasiske landmasse. Så langt tilbage går vores fremgangsmåde, med den Eurasiske Landbro, mindst tilbage til 1989-90. I modsat fald ville der komme et sammenbrud i den globale kultur. Hvis vi forsøgte at udbrede den eksisterende London/Wall Street-akse, det såkaldte Washington-konsensus efter ordre fra Storbritannien; fra selve Monarkiet, og det vil jeg gerne understrege, for folk mener, at det er absurd, selv i Europa, selv i USA, mener folk, at det er absurd. Men det er i realiteten dér, vi står. Lyndon LaRouche er kommet med et specifikt udtryk for dette, som går ud på, at spørgsmålet her først og fremmest drejer sig om kreativitet. Spørgsmålet for de fleste af os er: Hvad betyder dette? Hvad er kreativitet? Og Lyn(don) siger, at det er kreativitet i sig selv. Det er simpelt hen kreativitet, og hvis vi forstår det som et faktisk princip om menneskelig udvikling og vores forhold til universet som helhed. Her på det seneste har Lyndon sagt, tænk som Einstein. Og det morsomme er, at for år tilbage – jeg hader at lyde gammel, men det er jeg, ikke så gammel endda, men det skrider frem; måske er jeg den ældste person i lokalet? – Nå, men for mange år siden havde vi et blad, der hed The Campaigner, som var vores teoretiske magasin, tilbage i slutningen af '70'erne, og vi havde et nummer, der hed: Tænk

som Beethoven! Jeg vil gerne fastslå den pointe, at der ikke er den store forskel. For, et af de afgørende punkter i at tænke som Einstein er klassisk musik. Det kommer jeg tilbage til, når jeg kommer til Einstein, men blot for nu at give jer en smagsprøve på, hvad det er, Lyn talte om. For det drejer sig ikke bare om, at Einstein var et videnskabeligt geni, og det var han – vi kommer ikke på den særlige relativitetsteori, men jeg vil komme ind på nogle af de kontroversielle elementer af det – men han var, i hele sin personlighed, som person, et geni. Han havde den rigtige opfattelse af stort set alle spørgsmål, som han blev involveret i, inkl. nogle kontroversielle videnskabelige spørgsmål, hvor mange mennesker mente, at han havde uret. Og jeg taler ikke om de specifikke resultater, men om hans tilgang, fremgangsmåde, selv nu her 100 år efter, eller omkring 60 år efter hans død, er man nødsaget til at komme tilbage til at diskutere nogle af hans ideer. Videnskaben udvikler sig selvfølgelig. Som folk måske ved, og det er blot en del af det, f.eks. men videnskabsfolk er nu, efter at have rasket ned på ideen, gået tilbage til begrebet om en helhedsanskuelse af videnskab. Dette må gå langt videre end det, de tænkte, og selv det, Einstein vidste, og Lyn har været en ledende person. For, en del af problemet er denne adskillelse af forskellige discipliner ikke alene er en adskillelse fra videnskab, men også en adskillelse inden for de forskellige videnskaber: fysik, biologi osv. Og de er i virkeligheden slet ikke adskilte. Det er ikke blot det, at de ikke udgør adskilte områder, men at det er en fejl at tænke på dem adskilt fra hinanden. De kan ikke eksistere adskilte. En af de ting, jeg gerne vil understrege, er, at, for virkelig at kunne opnå det, som Lyn og Einstein taler om, må vi anskue fysik fra et helt andet synspunkt; ud fra et synspunkt om, ikke alene biologi, men om livet; ting, der ikke er entropiske, men, hvad der er endnu vigtigere, selve det menneskelige intellekt. Det er altså ikke hjerne, som de fleste mennesker ... jeg så en af disse videnskabsvideoer, og de havde et afsnit om Einstein; Einstein og hans videnskab, Einstein og hans et eller andet; og så Einstein og hans

hjerne. Der var en journalist, der stillede spørgsmål til topvidenskabsfolk, hvilket ikke gør det bedre, og hun var fikseret på hjernen! Det var en fyr, der studerede Einsteins (fysiske) hjerne fra noget skørt materiale, og hun blev ved med at komme tilbage til, hvor stor var hans hjerne, og hvor mange hjernevindinger var der, det var sindssygt! Så vi taler altså ikke om hjerne, men om det menneskelige intellekt. (Se også LPAC-videoen: *The Extraordinary genius of Albert Einstein*, med indledning af Phil Rubinstein, -red.)

Til dels, for at komme derhen, hvorfor taler Lyn og Helga om det på denne måde, at man må have en tilgang ud fra synspunktet om intellektet. På én måde siger man, at intellektet er adskilt fra det fysiske univers, på en anden måde siger man, at intellektet blot er en sen opdagelse, i det mindste her på planeten Jord; vi ved ikke, om der intellekt andetsteds i universet. Så hvorfor begynde dér? Faktisk er det sådan, at det menneskelige intellekt er det, som universet har frembragt. Vi kan bevise en vis relation til dette univers, hvilket er, hvad Einstein arbejdede ud fra. Men hvorfor må vi tage dette udgangspunkt? Vil de fleste mennesker sige. Er det ikke lidt meget; I har måske ret, det kunne muligvis være interessant at tale om dette. Men lad os nu ... som Lyn ynder at sige: Lad os nu være lidt praktiske. Hvad kan vi (rent praktisk) gøre? Kan vi ikke applikere en anden tilgang? Lige nu; lad os få et bedre system i Europa; lad os håndtere euro-spørgsmålet. Lad os forbedre vores relation med Rusland, lad os få en dialog med Rusland. Det er en god ting. Briterne forlod (EU); lad os se, hvad vi kan gøre med det, der er tilbage; vi må på en eller anden måde holde sammen på Europa. Lad os være praktiske! OK, vi må tage os af spørgsmålet om kineserne. Vi må konkurrere med dem, for det handler altid om konkurrence. En nation imod den anden, det er altid geopolitik, det er altid et nulsums-spil; lad os være praktiske.

Det problem, vi står overfor, er, at tingene nu er kommet til

det punkt, hvor der ikke er nogen praktiske skridt, der kan tages, *undtagen en form for revolution*. Jeg taler ikke om at kaste med brosten og mursten. Hvis vi ikke gør det rigtige, vil jeg gerne understrege, at det kan komme så vidt nogle steder. Hvis vi ser på Mellemosten, dér har vi en forfærdelig situation. Men en revolution i kulturen. Den slags ting, der må udtænkes, f.eks. har vi med musikken, vi har opført koncerten i Berlin, men mere generelt, så bruger vi udviklingen af musikalske kor til at mobilisere folk. Jeg er sikker på, man har noget lignende i Europa; i USA er der mange unge mennesker, der mener, at Rapp-musik er kreativt. De siger ikke bare, at de kan lide det – det siger nogen måske – men det virkelige argument er, at det er kreativt. Det er poesi. Det er virkeligt. Det er gaden. Det er mit liv. De er måden, hvorpå jeg udtrykker mig. Og kendsgerningen er, at, på dette tidspunkt, så, hvis man ikke erkender, at det ødelægger deres intellekt, så kan man ikke organisere det. Men mindre, man i det mindste engagerer sig i denne debat, engagerer sig i ... min hustru er dansk, og Danmark er et vidunderligt land, folk er lykkelige, men jeg har set ungdommen. Og de ligner alt for meget det, vi amerikanere kalder 'Goths', gotere, skinheads osv., med tatoveringer, med alternativ påklædning med kranier og skeletter og 14 nåle igennem næsen, osv. Hvis man har en ungdom, for hvem hæslighed er et højdepunkt af deres kultur, noget, man forsøger at opnå, så har man en ungdom, der har mistet enhver fornemmelse af formål i verden. Mistet enhver fornemmelse af, hvad det vil sige at være menneske. For, at være menneske er ikke hæslighed. Og dette er et virkeligt problem, hvor man ser forskellighederne i kulturer. Især Kina har ungdommen tendens til at være optimistiske. De overtager sikkert nok noget af den vesterlandske kultur, det gør de, og det er et problem. Men bortset fra det, så har de en fornemmelse af, at det at være menneske har en egenskab af skønhed, af udvikling, en egenskab af fremskridt og opdagelse og spænding. Det ser man ikke hos ret mange unge i Vesten i dag, generelt, selv om der nok skal være nogen.

Se på, hvad der foregår lige nu. Vi har et sammenbrud af det vestlige finansielle system. Deutsche Bank – 50, 70 billioner i derivater – de siger selvfølgelig, at det vil udligne sig, men det er ikke sandt, sådan sker et krak ikke. De sidder ikke der og udligner det hele, og så bliver det til nul, og sluttelig med 50 billioner i derivater, udveksler man en dollar frem og tilbage, og så er det hele løst. Siden hvornår har det fungeret sådan? Det er deres argument. Men det fungerer ikke sådan. 50 billioner i Deutsche Bank – der i virkeligheden ikke er en tysk bank, den har grundlæggende set base i New York osv., men altså, hvad er Tysklands totale BNP? Der er på omkring 3 billioner, sådan noget. Det totale BNP i EU er 18 billioner dollars. Så vi taler altså om mellem 3 til 4 gange det totale BNP. Deutsche Bank er bankerot. I USA har vi ikke råd til noget, undtagen bankerne. Jeg har netop set en rapport fra New Jersey, med 8 millioner indbyggere, den tættest eller næst-tættest befolkede delstat, lidt mere som i Europa mht. befolkningstæthed, der ikke ligner noget andet sted i USA. Der har de en idiot som guvernør, der stillede på som præsidentkandidat, og de har netop erklæret, at de vil standse al reparation og vedligeholdelse af veje og motorveje, for budgettet blev ikke vedtaget. Så han prøver at presse folk. I USA har vi, for første gang i vores historie, en stigning i antal dødsfald i aldersgruppen 25 – 54. Med andre ord, så er antallet af dødsfald pr. 1000 mennesker, eller pr. 100.000 mennesker, er i denne aldersgruppe steget under Bush- og Obamapræsidentskaberne. Undersøgelsen spændte over perioden 1999 til 2012/14. Selvmordsraterne er steget. Men den virkelige historie om sundhedsvæsenet i USA, det er forvirrende, jo, vi har da en 5 – 10 hospitaler i USA, der er hospitaler i verdensklasse. Det er ikke sådan, at vi ikke har disse ting. Men, de bliver ikke brugt, med mindre man tilhører de højere samfundslag, eller udvælges til at deltage i et eksperiment; men bortset fra det, så er bundlinjen lige nu, at, hvis du er over 65, må vi lige overveje, om det kan betale sig at tage os af dig. Så de sætter altså indbetalingen for lægebehandling op, osv.

Hvad ser vi? EU falder fra hinanden. Hvad er signalerne? Vi ved ikke helt, hvad det er, der foregår i Storbritannien. Vi forsøger at finde ud af det. Men vi ved, at Europa var chokeret over den idé, at briterne stemte for at forlade EU. Det her har en særlig drejning. Den idé, som briterne har spillet, og som giver én en idé om deres rolle, er, at de godt kan lide altid at sætte visse ting op på en sådan måde, der giver kontrol; men de bliver aldrig rigtigt selv en del af det, de sætter op. De holder sig altid lidt udenfor. Churchill er et godt eksempel. Churchill gjorde det meget klart, at de ikke ville opgive Imperiet. Det er grunden til, at de kæmpede mod nazisterne; det gjorde de ikke, fordi de ønskede at redde jøderne, glem det. De kæmpede mod nazisterne – efter at de først havde installeret nazisterne – fordi de ikke ville miste en del af deres imperium, og de indså, at det var den vej, det gik. Men ikke desto mindre var deres exit af EU en faktor, der var noget af en overraskelse, især uden for Storbritannien ... igen, hvad det britiske etablissement tænkte, og jeg vil tro, at der var splittelser selv i det britiske etablissement, og det er sandsynligvis grunden til, at det var så tæt løb. Men en overraskelse, de er ude, og den Europæiske Union er død. Der vil fremover ikke findes noget EU. Disse fyre, Juncker og Schultz, der siger, at vi får et nyt Europa, et stærkere Europa, et kerne-Europa, det grundlæggende Europa – glem det. Europa (EU) er fuldstændigt røget. Til dels, fordi hele banksystemet er røget.

Nu har man Chilcot-rapporten. Jeg mener, at dette også vil vise sig at være betydningsfuldt. Tony Blair udgjorde modellen for det seneste amerikanske præsidentskab. Som det fremgår af selve Chilcot-rapporten, så var han bonkammerat med George W. Bush, og den idé, at det skulle have været George Bush, der kommanderede rundt med Tony Blair, er mere end absurd. Som vi plejede at sige, så var George W. Bush ikke i stand til at holde fast i en idé på vej fra den ene ende af lokalet til den anden. Dette var Tony Blairs krig. Dette var briternes imperie-krig. Det var USA under Bush. Obama har ambitioner;

han vil gerne være mere ligesom Blair. Han vil ikke indrømme, at han ikke ved, hvad han foretager sig, han er alt for narcissistisk, han modellerer sig efter Blair i mange henseender. Dette er det nye Labourparti, husker man måske. Hvad det havde med arbejde (labour) at gøre, aner jeg ikke. Det var så nyt, at de slet ikke behøvede at arbejde!

Chilcot-rapporten gør dette klart. Vi vidste dette; vi sagde dette. Der var andre, der også sagde det. Men den kendsgerning, at dette nu kommer ud få dage efter Brexit, som en rapport – og jeg så faktisk Blair, der forsøgte at undskylde, og han var noget rystet. Så vi har altså enden på EU; vi har de kollapsende banker, og dette har naturligvis udløst en virkning, hvor Carney, som er chef for Bank of England ... og nu har vi bare penge, som de pumper ud, så meget, som de kan. I USA kalder vi det 'helikopter-penge'. Der findes ikke engang en mekanisme længere, hvor f.eks. centralbankerne opkøber obligationer ... det gider vi ikke længere, det virker ikke mere, for det giver centralbankerne for meget gæld. Nu siger man bare, kom, vi giver dig penge, hvis du bliver hjemme, kaster vi penge ned over dit hus!

Systemet er totalt færdigt. Og dette finder selvfølgelig sted på et tidspunkt, hvor der er en ny bølge af terrorisme, med Bagdad, Bangladesh og netop i dag har der været en bombe i Taiwan på metroen, hvor 21 mennesker kom til skade. De har ikke erklæret det for en terrorhandling, så jeg ved ikke, hvad det drejede sig om. Men Bagdad, 250 døde, premierministeren har indrømmet, og er under ekstremt pres, og hvad er det, Chilcot-rapporten bekræfter? At alt dette er en konsekvens af især Irakkrigen i 2003. En afgørende faktor for at forstå Blair, mener jeg, og nogle af jer husker måske dette; denne britiske skuespillerinde, Helen Mirren, spillede Dronning Elizabeth II og vandt en Oscar; og selv i filmen – og dette er sandt – så er den person, der redder den britiske kongefamilie fra vanære efter Dianas død, hendes mord, Tony Blair. Han var deres mand; det var ham, der fortalte dem, hvad de skulle

gøre, hvad de skulle sige, hvordan de skulle håndtere pressen. De vil måske ofre Tony Blair, og uanset, hvad historien er, så er det ikke let blot at feje ham til side som endnu blot en politiker, vi bare skaffer os af med. Dette er fyren der var gesandt for kvartetten til Mellemøsten.

Jeg vil også gerne sige, og dette er meget vigtigt, at, siden mordet på Gaddafi, og i stigende grad siden Ukraine, har der været en konfrontation med Rusland, og med Kina til en vis grad. NATO er rykket frem mod øst, det er rykket nærmere og nærmere til Ruslands grænse. Lad mig sige én ting: så snart, jeg personligt, i november 2013 hørte, at der var et initiativ for at tage Ukraine ud af den Eurasiske Økonomiske Union og ind i den Europæiske Union, og der var nogle demonstrationer – så vidste jeg, at det var dårligt. For Ukraine repræsenterer noget, som er hjertet af Rusland på dette tidspunkt, ikke, fordi det er Rusland, men man må indse, at Anden Verdenskrig for to tredjedele vedkommende blev udkæmpet i det, der nu er Ukraine og dele af Polen; det var her, russerne konfronterede nazisterne. Jo, det kom også til Moskva; men en enorm del af denne kamp blev udkæmpet i Donbass, i Ukraine, i de områder af Ukraine, der efter krigen blev en del af Polen osv.

Man har en situation ligesom den, man har i Polen netop nu, hvor man har et sindssyg hørefløjspræsidentskab og -regering, og de vil begynde at tænke på at tage territorium tilbage og konfrontere Rusland. Det er udelukket, at Rusland ikke vil respondere på dette. Man måtte være sindssyg og totalt ude af kontrol. Russerne mistede 27 millioner mennesker i Anden Verdenskrig. Der er en grund til, at de kalder det den store, patriotiske krig. I USA kalder man det Anden Verdenskrig, hvis man kan tælle. Der er ting i USA, der går bedre end det; men blandt de yngre generationer? Man vil få vanskeligheder med at finde en person under tyve, der kan fortælle dig, hvilket år, USA gik ind i Anden Verdenskrig. Jeg tør ikke vædde på, hvilken procentdel, der ville svare rigtigt. Og en af de meget vigtige ting, der har udviklet sig – der er to ting, der gør

dette anderledes end blot at være et dystert billede, og det er kineserne. Kineserne repræsenterer nu en økonomisk og politisk fremtid. Og det er ikke blot – de har gjort bemærkelsesværdige ting. 600.000 – 1 million mennesker er blevet løftet ud af fattigdom. Ti tusinder af mil med højhastigheds-jernbaner og andre former for jernbaner, hvor de nu er ved at bevæge sig ind i det indre af landet. De startede Ét bælte, én vej-politikken, den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank. Deres anskuelse er det, som Xi Jinping kalder win-win-politik; ikke nulsumsspil, ikke geopolitik, men et samarbejde om udvikling af især udviklingslandene. Og det er meget inspirerende for folk, der ser, at, min Gud, de mener det. De spiller ikke bare et spil. Afrikanerne, for det meste. Og jeg siger ikke, at der ikke er problemer, men man har jo en eller anden journalist fra *Washington Post* eller *The Economist*, der rejser ud og siger, føler I ikke, at kineserne kommer og voldtager jer? Og afrikanerne siger 'nej'. De bygger noget. Lad mig give et eksempel. Etiopien. Vi havde en etiopier, der talte ved konferencen (i Berlin), og Etiopien er et meget interessant sted, det er det næststørste land i Afrika, der er omkring 90-95 millioner mennesker. Der var tilsyneladende et tilfælde, hvor en journalist rejste derned og talte med en højtplaceret person i regeringen, og sagde, 'indser I ikke, at I bliver plyndret? Er det ikke det, Kina vil', typisk koloniherre'. Og fyren svarede, 'nej, det mener jeg ikke; vi har ingen råmaterialer'. Jo, de har kaffe, men kaffe er ikke noget særligt i Kina. De bliver ikke udplyndret. Dette er ikke et kolonialistisk foretagende. Så man har altså rent faktisk en modstand, og udvikling, begge dele. Ikke kun det negative. Vi så i Syrien, at der er modstand. Folk vil kæmpe. I Etiopien falder de ikke bare til patten. Man ser dette i Afrika i stigende grad. Man ser det i hele Asien. Der er en modstand, og en løsning.

Og kendsgerningen er den, at Putin har spillet en meget, meget betydningsfuld rolle. En af de ting, jeg mener, har ændret dynamikken således, at man i Vesten får en Brexit fra

befolkningen. Man får endda det kaos, vi har i USA – jeg siger ikke, at kaos er godt; kaos kan føre til helvede. Men hvis man ikke har et reelt lederskab, så vil folk respondere. Man kan ikke sige til folk, 'vær ikke kaotiske'. De vil på et vist tidspunkt sige, ad helvede til med det. Tag USA, med levestandarden, der er ved at bryde sammen, kollapsende infrastruktur; vi er ikke længere den førende nation. Vi kunne stadig væk være en førende nation.

Kina har ført an i udforskning af rummet. Månens bagside, osv. USA plejede at være en førende nation i udforskning af rummet – det er vi ikke mere. Vi har stadig noget, der er blevet tilbage – vi har netop opsendt en satellit for at udforske Jupiter, hvilket er godt – men hvorfor tog det fem år at komme dertil? Fordi vi ikke havde udviklet visse brændstoftyper. Og hvordan bliver satellitten forsynet med energi? Gennem solpaneler. Dette kunne være en endnu mere effektiv mission, hvis vi f.eks. brugte plutonium som brændstof. Men vi gør i det mindste dette. Obama, der så berømt sagde, da han blev spurgt om at tage til Månen, 'Åh, der har vi været!' Det ville jeg ikke engang sige om Grand Canyon, eller om Weis-museet, 'Åh, der har jeg været. Har gjort det.' Under en anden valgbegebenhed var der en, der spurgte ham om fusionsenergi, og han svarede, 'Åh, vi behøver ikke noget af alt det der smarte'. Dette er forskningens fremskudte grænse! Hvis man ikke gør det, hvad gør man så!

Så forskellen i situationen, er, at den måde, som Putin handlede rent strategisk – han har f.eks. været meget åben omkring spørgsmålet om en dialog med Europa, inkl. om Ukraine-situationen. Han tog initiativ i Syrien-situationen, det sandsynligvis mest åbenlyse tilfælde, for ingen forventede, at han ville gå ind i Syrien og rent faktisk åbne for muligheden af at ødelægge ISIS. Hvordan ser USA så lige pludselig ud? Vi er der, og vi støttede ISIS, forstået på den måde, at vi beskyttede dem mod luftangreb ved at blande dem sammen med disse 'moderate' terrorister. Moderate terrorister? 'Det var

en mindre smertefuld død'. Det kunne man formodentlig sige. De hugger ikke hovedet af én; måske bruger de mindre smertefulde metoder, jeg ved det ikke. De er moderate terrorister! Vi støtter dem, og derfor vil man ikke skyde på en fra ISIS, for de står ved siden af – ikke en civil person – men en moderat terrorist! Civile kan vi dræbe. Droneangreb på et par hospitaler, der er i orden. Men lad os ikke gøre en moderat terrorist fortræd. Hvis man ikke gør nar af den slags – man er jo vred, man er indfanget af debatten, hvad skal man sige til en 'moderat terrorist'?

(Mere oversættelse følger. Bliv på kanalen!)

Phil, 36 min., fortsat:

Som vi ved ... en af de ting, der skete i går, som jeg ikke har en fuld rapport over, er, at kongresmedlem Walter Jones sammen med et par andre kongresmedlemmer holdt en pressekonference om disse 28 sider, der ikke er blevet offentliggjort, og som peger på saudierne's rolle, sammen med briterne, men her i særdeleshed de 28 sider omhandlende saudierne's rolle i [terrorangrebet på World Trade Center] 11. september [2001], og som er nært forestående, og som vil blive et punkt, der intensiverer sagen. Men de krævede den omgående offentliggørelse af de 28 sider; og ét af kongresmedlemmerne, Lynch, sagde faktisk, at, hvis dette ikke sker snart, og senest til 11. september, så vil vi oplæse de 28 sider i kongressalen, der således optages i protokollen. Det er et andet univers. Hvorfor sker det? Jeg tror, det er pga. det, kineserne og russerne laver, for det er sådan, verden fungerer. Alle leder efter en årsag nær ved hjemmet, og forsøger for resten ikke at forudsige det amerikanske præsidentvalg. For vi har Trump, der er et 'wild card', en sindssyg mand ... men hvorfor kom han så langt, som han er – fordi folk er vrede. Folk er oprørte over det, de gennemlever. Vi har Sanders, som folk troede, havde et bedre omdømme, men faktisk – han havde stemt for Irakkrigen osv., og han var et falsum et langt stykke hen ad vejen. Så er der Hillary, der virkelig er

dårlig, og hun undersøges nu med denne FBI-ting. Verden befinder sig i en utrolig urolig tilstand, især i det, vi kalder det transatlantiske område (vesten). Men der er fremskridt i Asien, i Kina, og der er en nyligt valgt filippinsk præsident, der måske er i færd med at trække sig tilbage fra en konfrontation med Kina. Og USA presser på for en konfrontation med Kina over det Sydkinesiske Hav.

Det, som Lyn og Helga siger, i det mindste, som jeg forstår det, er, at, i betragtning af en verden, der befinder sig i denne form for uro, så kan man ikke tage det væk. Noget af det, det foregår i USA – jeg kan ikke vurdere det alt sammen – men blot inden for de seneste par dage, med hvad der svarer til disse opstande, er, at vi har haft en ny runde med politiskudepisoder mod sorte mænd i USA, så protesterne er begyndt igen. Men der er en ustabilitet i situationen, der er global og universel. Vi har netop set åbningen af den sekundære Suezkanal, Panamakanalen åbner, kineserne investerer i det – faktisk er et stort flertal i verden i en position nu, hvor, hvis vi gjorde det, de kan sige, 'London er forbi. Vi gennemfører Glass-Steagall, New York [Wall Street] er forbi. Vi går tilbage til FDR med denne sag, og vi gennemfører win-win-politikken'. Men det, vi må gøre for at få dette til at ske, er, at *vi må ændre vores syn på mennesket*. Vi har i det tyvende århundrede været igennem – og det er Lyns pointe, og hvor jeg kommer lidt frem til Einstein – i det tyvende århundrede er det, der i stigende grad er kommet frem, et syn på mennesket, der grundlæggende set kan reduceres til at være et dyr eller en maskine. Vi har måske – altså, folk går i kirke, i moskeen, folk har andre måder at udtrykke det, de har forskellige former for overbevisninger, som de taler om, spirituelle o. lign., men det siger faktisk ikke noget om, hvad arten af den menneskelige natur beviseligt er. I de fleste tilfælde vil det dreje sig om at opgive mennesket i denne verden, og om, hvad man så kan gøre for at redde sig selv. Hvad enten det nu drejer sig om at være en af 'de udvalgte', eller at komme i himlen; hvad historien nu måtte

være. Og så har vi det system, som vi rent faktisk lever under, og dette står for mig mere end noget andet som det, som Det britiske Imperium vi sige, og hvorfor Obama er så dårlig. Og vi mener stadig, at Obama bør fjernes fra embedet; det ville være et pragtfuldt spark i – buksebagen – uanset, hvor længe han endnu kan sidde ved magten, fem eller syv måneder. Det vigtigste element i Det britiske Imperium, mener jeg, og det er noget, jeg i hvert fald til en vis grad har lært af Lyn, er britisk epistemologi (erkendelsesteori; den menneskelige erkendelses natur, betingelser og grænser). Briternes syn på menneskeheden. Det er darwinisme, i den betydning, at, eftersom der er en evolutionær udvikling, så kan vi reducere mennesker til deres biologi, til at være aber, eller til noget, der stammer fra dyreliv. Eller gå længere endnu: at man kan reproducere menneskelig intelligens med en maskine. Der er nu opstået en hel ny runde af denne tænkning i øjeblikket. Denne idé kommer i bølger, at vi kan producere kunstig intelligens, at vi kan skabe maskiner, der tænker som mennesker. Det er rent ud sagt beviseligt, at man ikke kan. Kurt Gödel beviste det. Vi kan måske på en måde kontrollere biologiske former og skabe visse former for levende organismer, men det ville kræve en total ændring inden for videnskab. Det ville kræve, at man forstod princippet om livet; hvad det er, der gør livet levende. Jeg så et af disse causeriprogrammer med videnskabsfolk, hvor de angiveligt, eller faktisk talte om det, de kaldte kvantebiologi, som har nogle interessant punkter, men den store pointe hen imod slutningen var, at en af disse fyre sagde, 'jamen, det virkelige problem her er, at vi ikke ved, hvad livet er'. Men det her handler alt sammen om kvantebiologi. Og vi ved selvfølgelig virkelig ikke, hvad livet er. Hvad er det for et princip, der reflekteres i en levende organisme, og som giver det retning, formål? Som giver det en egenskab af hensigt? Af en drivkraft fremad ('go-orientation'), det, vi kalder teleologi[1]; endelige formål. Det er, hvad vi har med at gøre med livet; livet er under forandring, det er levende; det gør ting, der ikke er tilfældige. Hvad med menneskeligt liv? Og

man hører disse diskussioner, og én af disse fyre vil indrømme, 'jamen, hvad er bevidsthed?' Og det er ikke blot bevidsthed, men det, som Lyn kalder kreativitet (evnen til at skabe).

Lad mig træde et skridt tilbage og give jer en idé om, hvad denne form for begreb om kreativitet er. For det, Lyndon LaRouche siger, er, at kreativitet er nødvendig. Man kan sige en ting om kreativitet: På en vis måde er kreativitet det, som Leibniz ville kalde 'nødvendigt og tilstrækkeligt'. Den definerer, hvad menneskelige væsner er. Det er en bestemmende egenskab, der viser, at vi ikke er som dyrene. Vi tilhører et andet domæne. Vi plejede at referere til dette som 'transfinit', altså med andre ord, at vi lever i et domæne, der er således, at man ikke kan måle noget som helst af, hvad vi gør, ud fra et standpunkt om et forudgående domæne. Man kan ikke måle noget som helst, der er af menneskelig art, ud fra standpunktet om abe-liv. Der er så mange mærkelige ting om alt det her med dyrene; det er simpelt hen vanvittigt. For det første er chimpanser nogle af de mest afskyelige væsner, du nogen sinde har mødt. De er simpelt hen ondsindede. De slår hinanden ihjel, de æder deres afkom, i modsætning til dette billede, som folk engang yndede at udbrede. Jeg synes, det er mærkeligt, at modsætningen til chimpanser er det, de kalder bonobo-aber, en slags chimpanse af en anden art, den er yndefuld, slank, og hvad er så deres store ting? De har konstant forskelligartede former for sex. De er konstant engageret i seksuel aktivitet, og det gør dem så til en bedre version af chimpansen. Så det er altså det valg, man har. Man kan være en chimpanse og gå rundt og dræbe og føre krig og æde egne unger, eller også kan man være en bonobo, der hænger ned fra et træ og er engageret i sex i flæng hele dagen lang. Det er altså ikke det, der skete.

(Der kommer mere oversættelse. Bliv på kanalen!)

Det interessante; indgangsvinklen til at forstå det, som Lyn siger, er hans fysiske økonomi, fremsat i dens enkleste

principper. Og man indser, hvor forskelligt dette er fra den måde, folk tænker på, til trods for, at det faktisk ikke er særlig kompliceret – jeg skriver ingen formler op. Jeg er alligevel ikke skrap nok til matematikken, og matematik er under alle omstændigheder ikke kreativitet. Hvad var det, Lyn gjorde med den fysiske økonomi? Han gik ud fra det standpunkt, hvad er menneskets forhold, i samfundet, til naturen; hvordan overlever vi? Hvordan reproducerer vi menneskeslægten? Jamen, vi gør noget, der er meget enestående: vi applikerer viden, i form af teknologi, til en evne til, fra naturen, at udtrække ting, der tilsyneladende ikke er der. Selv jæger-samlere – som jægere udgør vi ikke den store mulighed: vi er ikke hurtige, vi har dog en hel del udholdenhed i forhold til andre dyr, så hvis man vil tilbringe sit liv med at jage giraffer i Kalahariørkenen, så er vi nogenlunde udrustet til at gøre det. Men den tankegang, at vi kan overleve som et kødædende dyr, er temmelig langt ude.

Så udviklede vi landbrug. Hvad gjorde vi? Vi tog videnskabelige kundskaber, ikke blot redskaber, men vi lærte visse ting om astronomi – hvem ved, hvor langt tilbage i tiden, der har været astronomi – sandsynligvis mindst et sted mellem 5.000 og 10.000 år. Der er endda fundet hulemalerier, der er 30-40.000, eller endda 50.000 år gamle, hvor der er tegn på kalendere. Men mindst 5 – 10.000 år. Vi anvendte denne videnskab til at ændre vores forhold til naturen. Vi blev i stand til at få ting ud af naturen, der tilsyneladende ikke eksisterede, som f.eks. vores evne til at anvende kobber og tin til at fremstille bronze, til fremstilling af metalredskaber. Og derfra rykkede vi op efter i vores viden om udvikling af metallerne. Det var alt sammen videnskabelige kundskaber, der blev anvendt til teknologi, der forbedrede vores evne – disse ting var der jo ikke bare, man kan ikke finde bronze i et flodleje, og der vokser ikke stål på en bjergside. Hvordan gjorde vi det – var det ved forsøg-og-fejl-metoden? Nej, det, der sker, er, at visse mennesker får en idé, de har en forestilling, men det er en ubøjelig

forestilling; de vil finde ud af, hvordan de skal bruge deres tanker om det, der findes, til at udtrække ting, der tilsyneladende ikke er der for sanserne at se, og som i realiteten, i den form, i hvilken vi bruger det, ikke findes. Vi skaber eksistensen af i det mindste tætheden af visse materialer, osv., gennem skabende videnskabelig nyskabelse.

Hvis vi ikke gjorde det, ville vi ikke overleve. Vi ville ikke klare det, for vi ville løbe tør for ressourcer, ikke, fordi ressourcen ikke er der – det berømte eksempel er, at der i én kubikmeter jord findes praktisk taget ethvert mineral, man kunne ønske sig, men man kan ikke udvinde det, fordi det kræver en enorm mængde energi at udvinde det. Så, i takt med, at ens energi støder mod visse barrierer, må man udvikle ny videnskab, mere videnskabelig viden for at udvikle nye teknologier, der giver os nye ressourcer. Som vi altid har sagt, olie var ikke en ressource i 1400-tallet. Hvis man fandt olie i sin baghave, var det dårligt nyt. Det blev man ikke rig af, det blev man meget fattig af. Og så blev det til rigdom. Hvorfor? Det var ikke land-rigdom. Rigdom ligger ikke i jordbesiddelse.

Hvis man tænker over dette, hvad betyder det så; hvad er det, man i realiteten ønsker at skabe i en økonomi? Flere genstande – det har man til en vis grad brug for. Det, man virkelig har brug for, er flere mennesker. For, i takt med, at disse udviklinger finder sted, så øges uddannelsesniveaue, den forventede levetid, adgang til levestandard, og jeg mener ikke bare en levestandard, hvor man lever godt. Hvis man f.eks. ønsker at skabe børn, der kan, skal vi sige, arbejde i en moderne økonomi, kan man ikke berøve dem adgang til visse af et sådant samfunds produkter. Hvordan begynder et barn at lære om elektricitet, om at kontrollere lys og andre ting? Det lærer, at det har en vis magt over disse genstande. Og magten kommer visse steder fra. Det lærer også at relatere socialt til andre mennesker, fordi det har brug for disse mennesker for at kunne håndtere disse objekter og denne magt. Hvis han

eller hun ikke har det, er han berøvet evnen til at forstå den videnskab, teknologi og det samfund, han eller hun lever i. Hvis man producerer fattigdom, er det ikke kun fattigdom, man producerer, men man underminerer udviklingen af selve samfundet og de kreative evner.

For det andet, så er kreativitet det træk, der definerer den menneskelige art. For nu at bruge et filosofisk-teknisk udtryk: Rent ontologisk er det menneskets natur at være kreativt, at vi har evnen til at være kreative. Vi kan udtrykke ideer, der frembringer kreativitet. Ideer, der udvikler andre mennesker. Hvis vi ikke har det, så agerer vi ikke i overensstemmelse med den menneskelige arts natur. Jeg tenderer – jeg er ikke en person, der har en vis baggrund – mod at fastslå den pointe, at dette er nødvendigt. Det er skønhed, hvis man tænker over det, at mennesker – ethvert menneske – har dette, og at det er en moralsk forpligtelse at give børn adgang til dette. Og jo mere videnskabelig udvikling, desto flere børn har man brug for, desto mere kreativitet har man brug for, og desto mere har man brug for at tænke på fremtiden.

De fleste af os – hvis vi ønsker at besvare nogle af de teologiske spørgsmål: Hvad er mit bidrag, hvad er min sjæl, hvad er det, jeg efterlader mig? Man efterlader en fremtid til de fremtidige generationer. Man bidrager til denne fremtid. Ideer, undervisning, udvikling, at redde mennesker. Og ikke alene det, for man må gøre noget, mener jeg, man må ikke alene skabe en fremtid; men man må skabe en fremtid på en sådan måde, at disse mennesker vil have evnen til at skabe en fremtid. Man må på en vis måde se ud over horisonten, længere end til horisonten til ting, som man ikke kan se; men at man har en følelse af, at man må agere på det, man må give de mennesker, der befinder sig på denne horisont, en garanti for, at de vil blive i stand til at se ud over den næste horisont. Og så begynder det i det mindste at nærme sig formålet med samfundet.

Dét er Lyns fysiske økonomi; det er i det mindste ét udtryk for det. Vi er af nødvendighed kreative, og med mindre vi får denne idé ud til andre nationer, andre folkeslag, til os selv, vil det ikke lykkes os at gennemføre det, vi må gøre lige nu for at garantere en fremtid. Vi vil stå over for krig. Lyn har sagt, briterne bluffer, Obama bluffer; vi kan ikke gå op imod russerne på de østlige grænser med 4.000 tropper, eller hvor meget, det er. Men vi leger med ilden. Hvis vi tror, vi kan tyrannisere russerne, kineserne, presse dem, tvinge dem til at indvilge, efter det, vi gjorde mod dem i 1990'erne, er det højst usandsynligt.

Hvad vil det så ske? Jamen, enten provokerer vi russerne til et angreb, hvilket ikke er udelukket, hvis de tror, de selv vil blive angrebet – et atomangreb – eller også, hvis vi bluffer og bluffer, og vores bluff afsløres, ja, så affyrer vi, af ren desperation. Det er ikke bare 'krig ved et uheld', som man skal være bange for, selv om det er en mulighed.

Det er ét aspekt. Det andet aspekt er det, jeg fortalte om USA. Vi befinder os på en nedadgående kurs – jeg vil ikke gå i detaljer. Vi har høje rater af afhængighed af smertemedicin, osv. Vi har en voksende fattigdomsandel i befolkningen. Vi har ikke en infrastruktur, der er under udvikling. Vi har meget lidt videnskab tilbage, og det, der er tilbage – jeg vil fortælle noget, bare for at fortælle en vittighed. Vi plejede at sige, vi skaber raketforskere, og de arbejder på Wall Street! De hyrer nogle af topmatematikerne, videnskabsfolk, raketingeniører osv., de hyrede dem i '80'erne og '90'erne til at udføre disse fantastiske algoritmer for finansverdenen, for en derivat; man skal være et geni for at regne det ud ... jeg bruger ordet bredt. Nu er Wall Street på spanden, så hvor bliver disse fyre hyret? De veluddannede fysikere? De bliver hyret til sportshold! Og hvad bliver de hyret til at gøre? De bliver hyret til at udføre endnu mere sofistikerede dataanalyser og fysiologi af atleten for at få dem til at præstere bedre og bedre og bedre og blive i stand til at vælge

dem, der virkelig er de bedste spillere. Dette gælder for sport i USA, jeg kan nævne de sportshold, der har hyret nogle af disse fyre. Sikke et utroligt spild! Det er sandt; det er ikke noget, jeg står og finder på. Vi producerer knap nok tilstrækkeligt med videnskabsfolk, og så udregner de data for det lokale fodboldhold.

Det, som Lyn taler om, er ægte kreativitet, og det er derfor, han refererer til Einstein. For at komme til pointen – men før jeg kommer til det, vil jeg fastslå en anden pointe, for det er vigtigt for at forstå Einstein. For spørgsmålet er: Hvordan skaber man kreativitet? Det, vi virkelig har behov for at reproducere, er kreative mennesker. Den virkelig værdi i en økonomi er raten af produktion af kreative mennesker, af videnskabelige og kunstneriske genier. Det er det mål, hvormed man måler sig selv. Hvordan gør man det? Man vil sige, at man uddanner folk videnskabeligt – ikke matematisk. De store videnskabsfolk var ikke matematikere, i modsætning til, hvad folk tror. Matematik er destruktiv, medmindre den anvendes som et tillæg til ægte videnskab. For hvad er matematik andet end et sæt af regler, som man må blive indenfor, hvilket betyder, at man ikke kan frembringe noget nyt? Man kan ikke skabe noget.

Hvordan frembringer man så kreativitet? Det er her, klassisk kunst kommer ind ... man kan ikke bare sige til et barn, gå ud og opdag noget! Man må have en idé om, hvordan intellektet må fungere for at gøre en opdagelse. Af hvilken art, den menneskelige natur er. Noget får man fra historien, ved at se på, hvordan opdagelser blev gjort, ved at gentage videnskabelig aktivitet. *Men kernen i det får man fra klassisk kunst.* For, hvad er det, man gør, især inden for musik, men også med poesi og drama; de har hver deres aspekt. Men hvad er det, man gør? Man skaber et vist tilsyneladende paradoks, en tilsyneladende problemstilling, hvor, hvis folk fortsætter med at agere, eller musikeren fortsætter ud ad det spor, han følger, i kompositionen, eller i opførelsen af kompositionen,

så vil den bryde sammen, den vil ende med at lyde som støj. Eller også bliver den bare kedelig, for noget af det, der sker, er, at man bare bliver ved med at gentage sig selv. Måske med en let ændring, men hvis man lytter til visse former for musik, som rapp-musik, men selv folkemusik. Et af problemerne, hvis man kun har folkemusik, den kan være smuk, har måske dejlige melodier, men den har tendens til at være repeterende. Så, hvis man ikke har en fornemmelse for at skabe noget nyt af den kanoniserede musik, så sidder man fast. Og hvad gør klassisk musik? Bortset fra korformen, den sociale form osv., så gør den det, at den af dig kræver, at du skaber noget, der aldrig hidtil er blevet hørt. Eller at man i det mindste opfører den, og i processen med at opføre den, så repeterer man på en vis måde i sit intellekt den oprindelige opdagelse. Hvad havde komponisten i tankerne, og hvad gjorde han eller hun, der ændrede musikkens natur og udtrykte den fundamentale idé om skabelsen af ideer? Musik er på en vis måde en meta-disciplin. Man skaber ideer om, hvordan ideer skabes. Man ser dette i kor, det er derfor, polyfoni er så vigtigt. Det er derfor, det veltempererede klaver var så vigtigt. For det gav grader af frihed i udviklingen af og udtrykket for nye ideer.

(Der kommer mere oversættelse. Bliv på kanalen!)

Dette er én ting, som Einstein, og især hans generation, men som Einstein vidste. Han var en rimeligt habil violinist. Nogle mennesker siger, at han ikke var særlig god, nogle siger, at han var virkelig god; jeg har ingen anelse. Men iflg. alle overleveringer var han en rimeligt habil violinist. Det, der var vigtigt for ham, var, at musikken var afgørende for hans evne til at tænke. Ikke sådan, at han gav sig til at spille violin, og så følte han sig afslappet, og så fik han en idé. Men det var sådan, at musikken var den måde, han tænkte bedst på. [Max] Planck var lige ved at blive koncertpianist, og det var først ved et givent tidspunkt, han besluttede, det var bedre for ham at blive fysiker. Og i den generation

spillede de fleste af dem, Nurdst, de spillede alle, Aronfels, de var ikke alle store videnskabsmænd; men denne kultur med at udvikle ideer, gennemarbejde nye ideer, gøre nye ideer gældende var rodfæstet i klassisk kultur, i Schiller. Einsteins moder var f.eks. en stor læser af Schiller, Heine, og hans fader var vist også en stor tilhænger af Heine. Det var i heldigste fald den kultur, der blev udviklet. Og det var dette, der gjorde det muligt for sådan en som Einstein at blive en stor tænker. Han var f.eks. ikke nogen stor matematiker; han var ikke en dårlig matematiker, men han var ikke en stor matematiker; han var fysiker. Han havde sine berømte 'gedanken'-eksperimenter: Han skabte i sine tanker visse betragtninger, og han spurgte dem, hvad er løsningen på problemet i disse betragtninger, eller hvad var det, der reflekteredes? Hvad, om jeg kan rejse lige så hurtigt som en lysbølge? Ville universet stoppe? Er det muligt at rejse hurtigere ... Det var ikke løsningen, men det gjorde det muligt for ham at tænke over ting, som han ellers ikke ville have tænkt over. Og sluttelig fik han nogle afgørende ideer, om lysets hastighed var konstant, men mere endnu, det, at love, fysiske love, var universelt gældende. Det er det, relativitetsprincippet ... relativitetsprincippet er det modsatte af det, man tror, det er, og som det ofte fremstilles, var blot ens perspektiv. Nej, hele pointen med Einstein, i betragtning af nogle af tidens problemer, der er af mere teknisk art, om elektromagnetisme, teorien om æteren osv., dukkede der visse problemer op. Og Einstein sagde, vi må have et system, hvor dette systems love gælder for hele universet, for alt! Uanset, hvad den uniforme bevægelse er, uanset, hvad accelerationen var, og uanset raten af forandring, det var generel relativitet. Så det var ikke relativitet, men i virkeligheden, hvad er de universelle principper, som jeg kan sige er sande uanset hvilken bevægelse, der foregår? Og dette var, hvad han anvendte på grundlæggende set alting. Og hans indsats inden for enhedsfeltet var ikke én enkelt ligning, men det var et forsøg på at finde de underliggende, universelle principper, der

styrede alle de tilsyneladende spørgsmål i universet. Elektromagnetisme, tyngdekraft, den stærke og svage kraft, og atomkerneniveauet. Og tænk over, hvad der foregår i det 20. århundrede. I det 20. århundrede er der et angreb på denne form for tænkning. Fra Bertrand Russell, til en vis grad fra Hilbert; og det, der udgjorde en del af angrebet, var, at vi må holde os til matematikken. Lad os aksiomatisere matematikken.

(Der kommer mere oversættelse. Bliv på kanalen.)

[1] filosofisk anskuelse, hvor man mener, at det, der sker i verden, har et formål, en hensigt.

Menneskelig kreativitet kan overvinde denne krise

Leder fra LaRouchePAC, USA, 23. januar 2016 – De af jer, der ikke er totalt demoraliseret, ved, at USA og meget af verden befinder sig i en eksistentiel krise. Dette er meget værre end i 2008, og langt værre end i 1929. I USA skal man tilbage til tiden før Borgerkrigen, eller til tiden før vores Revolutionskrig, for at finde en så stor trussel mod vort land. Nationer, inklusive vores egen, kunne i realiteten ophøre med at eksistere, før denne grusomme vinter er slut.

Dette er en årstid fuld af død. Afskåret fra håb, afskåret fra en nyttig eksistens, afskåret fra alt, går mange af vore borgere ganske enkelt hen og tager livet af sig selv, om det

nu er med heroin eller skydevåben.

I det transatlantiske område har vi en katastrofe, der ikke byder på nogen fremtid for menneskeheden. Men med Rusland og Kina har vi noget, der kunne være svaret på problemet. Man må forstå, at menneskehedens nylige historie har været den, at Asien har været et område, forskelligt fra det transatlantiske område. Og det er det transatlantiske område, med Det britiske Imperium som centrum, der er den primære kilde til alt det onde, er nu rammer os.

Nøglen til at forstå dette er Det britiske Imperiums historie. Det britiske Imperium er ondskabens kilde, hvorimod andre muligheder står til rådighed med hensyn til Rusland og Kina.

Der findes altid en løsning på denne form for problemer. Hvor findes den?

Den findes i den menneskelige kreativitet, og jo – vi kan komme dertil. På visse betingelser. For at komme dertil, må man efterlade det meste af den bagage, man gerne ville tage med sig.

Hvilket grundlæggende set vil sige Det britiske Imperium, samt de dele af verden, der er knyttet til Det britiske Imperium.

Det samme gælder det nuværende finanssystem. Dette finanssystem er et falsum. Det er kilden til ødelæggelsen. Må man skaffe sig af med dette finanssystem – og dét er nøglen til løsningen.

Så snart, vi gør dette, vil blødningen ophøre!

Det var Bertrand Russell, der skabte dette, og det var Bertrand Russells indflydelse på den amerikanske økonomi og relaterede ting, der forårsagede ødelæggelsen.

Dette problem går helt tilbage til det store geni Gottfried Leibniz' død i slutningen af 1716. Leibniz var nøglen til hele denne historiske periode; hans død efterlod et gabende hul

blandt vore kræfter. Leibniz var inspirationskilden til den Amerikanske Revolution, samt meget andet. Senere, årtier efter Leibniz' død, var det geniet Alexander Hamilton, der trådte frem for at være efterfølger til Leibniz' rolle, og i realiteten grundlægge USA. Hamiltons økonomiske principper er de eneste fornuftige: glem alt andet!

Vores aktuelle krise er langt værre end den, der konfronterede Franklin Roosevelt, men det er de samme Hamilton-principper, der må anvendes. Disse principper kan frembringe en dramatisk ændring og en sluttelig økonomisk genrejsning, nu som dengang. Problemet er, at så mange af vore borgere er blevet for dumme til, at de kan fatte det. Den dumhed, der manifesterer sig gennem at underkaste sig Wall Street, og i særdeleshed FBI-systemet, der i betydelig grad fik magt i USA i begyndelsen af 1944, selv før Franklin Roosevelt døde. Det var introduktionen af FBI-systemet, der har været årsag til ødelæggelsen af USA's økonomi.

Vore borgeres intellekt er blevet ofre for den onde indflydelse, der kommer fra Lord Bertrand Russell (1872-1970), som Lyndon LaRouche har kaldt »den ondeste mand i det tyvende århundrede«. Russell helligede sit liv til at gøre folk dumme, så de var nemme at kontrollere – eller, som nu, dræbe. Hans metode var at insistere på matematisk tankegang, der længe har været den førende form for ynkelige dumhed i hele verden. Med start i år 1900 lykkedes det ham progressivt at ødelægge det 20. og 21. århundrede. For de flestes vedkommende er det, hvad man »lærte« i skolen. Hvis man har børn, så er det alt, hvad de såkaldt »lærer«, og i en endnu mere elendigt dum form. Det er denne dumhed, som Albert Einstein, ligesom Lyndon LaRouche, aldrig accepterede og har tilbragt det meste af deres liv med at bekæmpe.

Lad os omsider blive dette nonsens kvit. Dit liv, og en hel del mere, afhænger af det.

Titelfoto: Albert Einstein